

forkerte sted, eller er det bare sådan, at man i dag skal regne med, at det er socialdemokratisk politik? Kan det bekræftes, hvad vi har kunnet høre i pressen, at man oven i købet, selv om der tales om en stram finanspolitik, planlægger en ny skattelettelse til fordel for de allerrigeste husejere?

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Fru Pia Gjellerup indledte sin tale med at fortælle om dette fantastiske, at der nu ligger et finanslovsforslag, som indebærer, at der efter finansministerens målestok skulle være overskud på statens finanser i 1998.

Jeg står her med den publikation, der hedder Budgetoversigt nr. 4. Jeg er sikker på, at fru Pia Gjellerup også har læst den og forhåbentlig er nået helt frem til side 20. Der står nemlig noget interessant.

Der står, at der i 1998 forventes engangsforbedringer på hele 34,7 mia. kr. I betragtning af at statens samlede budget er på omkring 400 mia. kr., så er det næsten 10 pct., man har som engangsindtægter. Der er også et skema nedenunder, der viser, at hvis man ser bort fra disse engangsindtægter, som jo altså kun kommer en gang, så er der et drønende underskud i 1998.

Er det ikke mere relevant forbrugeroplysning over for borgerne end at påstå, der er overskud?

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Til hr. Frank Aaen vil jeg sige, at jeg ikke synes, man kan fremstille det sådan, som hr. Frank Aaen gør det, når han siger, at stramningerne lægges de forkerte steder. Det er nødvendigt, når man kører en så stor biks, som den offentlige økonomi er, hele tiden at være over de steder, hvor der er udviklinger, og hvor der sker standardforbedringer, som man ikke har vedtaget, men som sker. Derfor holder vi tøjlerne stramt. Vi kører ikke generelt grønthøster, for det ville ikke være rimeligt, men der er steder, hvor man ønsker at dæmpe en udvikling i et offentligt forbrug.

I forhold til de arbejdsløse har vi jo diskuteret det tidligere. Der har været ganske mange forslag til debat i salen, hvor vi har diskuteret det frem og tilbage. Vi anser faktisk ikke de ting, der ligger nu, for at være stramninger i forhold til arbejdsløse, men faktisk for at være en lang række ekstra muligheder, for at vi kan få den

arbejdskraft, der går ledig, til at passe til de job, der bliver stadig flere af, sådan at vi kan få stadig flere i beskæftigelse.

ATP-forslaget mener jeg ikke vender den tunge ende nedad. Man kan sige, at det er spørgsmålet, om ATP-forslaget har nogen ende. Men i hvert fald er der tale om, at i forhold til udviklingen på skatteområdet som følge af skatterformen, som bestemt kommer de mindre indkomster til gode i det år, der kommer, er der en helt tilsvarende virkning af ATP-forslaget, som gør, at forbruget kan reduceres en smule, og det er nødvendigt at reducere forbruget en smule.

Så er det rigtigt, som hr. Frank Aaen nævner, at så agter regeringen, sådan som jeg har forstået det, at fremlægge forslag i forhold til bl.a. lejeværdi. Man agter at holde det lovprogram, som man har lagt.

Endelig skal jeg sige til hr. Kim Behnke vedrørende overskud i 1998: Nu tror jeg ikke, at vi har været dem, der har været rejsende i at reklamere for overskud. Vi har været meget omhyggelige med at tale om udviklingen i de offentlige finanser. De offentlige finanser bliver 10 mia. kr. bedre i 1998 end i 1997 uden engangsindtægter, og det er faktisk ganske udmærket. Det vil jeg gerne rejse rundt og være stolt af.

Det andet er lidt mere bogholderi, hvad i øvrigt også hr. Kim Behnkes indlæg vidner om, for man skal sådan grave lidt ned i tallene. Der er faktisk en forbedring på 10 mia. kr. Det er til at tage og føle på.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg synes, fru Pia Gjellerup taler lidt udenom, når grønthøsterbesparelser afvises. Så må jeg da spørge efter, hvad der ikke fremgår af finansministerens ændringsforslag, om de to grønthøsterforslag på henholdsvis 200 mio. kr. og 290 mio. kr., hvor alt skal bespares, ikke er grønthøst. Ellers har jeg aldrig forstået, hvad det begreb dækkede.

ATP-forliget vender ikke den forkerte ende nedad, siger fru Pia Gjellerup. Er det ikke sådan, at ATP-indgrebet begrænsede forbruget procentvis mest hos bistandsmodtageren og procentvis mindst hos dem, der har en årsindkomst på en million?

Og er det ikke også sådan, at man trasker videre i samme spor, når man strammer over for de arbejdsløse, samtidig med at man lover